

Tabor Evans

ŽENA-BANDIT

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora **Marinko Gručić**) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**).

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o, OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: **prof. dr Adolf Dragičević**

Uređivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čukli** (»Laso«), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašićek**, **Ana Župan-Bender** (»Život«).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupač** (poslovni tajnik).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 579

TABOR EVANS: ŽENA-BANDIT

Naslov originala: **LONGARM AND THE BANDIT QUEEN**

Recenzija: **Branko Kosec**

Copyright: **Jove Publications, Inc.**, posredstvom **G.P.A., München**

Prijevod: **Jadranka Ivčić**

LASO 579 izlazi 16. 11. 1984.

I

Hladan vjetar šibao mu je lice, uvlačeći se u odjeću. Konjičke čizme i tanke kožnate rukavice slabo su mo pomagale. Longarm tiho opsuje podigavši ukočenim i modrim prstima ovratnik crnoga konjičkog kaputa. Do vraga, da je znao da će u Arkansasu u rujnu biti ovako hladno, ponio bi kaput podstavlje krznom, toplo rublje, zimske čizme i rukavice.

Na trenutak pusti uzde i ukočenu ruku uvuče u unutrašnji džep kaputa. Najprije izvuče cigaru, šibice. Dvaput je pokušao upaliti šibicu, ali promrzle i ukočene ruke bile su nespretne.

Naposljetku podigne nogu iz stremena i kresne šibicom o petu. Plamićak bijaše slab i modričast, ali dovoljan da pripali cigaru. Longarm snažno povuče, osjećajući da ga miris cigare donekle smiruje.

Ponovo prokune štedljivost Billyja Vaila, koji je tražio da konja uzme u Fort Gibsonu umjesto da do Fort Smitha nastavi put vlakom i ondje tek unajmi konja. No, dakako, nije za to kriv stari Billy već pretpostavljeni iz Washingtona, pomislio je ogorčeno. Ljudi koji sjede u udobnim naslonjačima po cijeli dan i razmišljaju samo o tome kako da skrešu troškove onih koji za njih crnče na terenu.

Ipak je Billy isključivi krivac što se on sad nalazi ovdje a ne u toplini svoga stana u Denveru. On

ga je uvukao u ovaj slučaj i natjerao da se prihvati osjetljivoga zadatka i da pronade Jessea Jamesa i njegove ljude. Što se Jesse više skriva, to ga policajci više traže. Smatraju da se banda skriva na području između Creeka i teritorija Cherokeeja, no Langarm bi se kladio o mjesečnu plaću da se Jesse nalazi blizu svoje kuće, istočno odavde, u Misouriju.

Longarm odmahne glavom kao da se želi otresti tih misli i pogledom zaokruži po obzorju. Rijeka lagano krivuda prema jugoistoku tamo gdje prestaje država Arkansas, a počinje od zapadne granice države Arkansas i indijanskog područja. S obje strane pružaju se šume stoljetnih hrastova. Pogled mu zapne za slab tračak logorske vatre na udaljenom proplanku okruženom drvećem.

Zgrabi uzde i snažno podbode konja želeći da se što prije ogrije. Zaobilazeći drveće i gusto žbunje, jahao je prema vatri kad se sumrakom prolomi krik. Langarm je još bio prilično daleko da bi mogao raspoznati prilike oko logorske vatre. Nije znao jesu li u pitanju žene ili muškarci i tko je uopće kriknuo. Izvuče vinčesterku iz navlake, a zatim potjera konja.

Dvadesetak sekundi nakon toga tišinom su se prolomila još dva ili tri krika, a Longarm je došao dovoljno blizu logora da shvati što se

dogada. Četiri muškarca napastovala su jednu ženu. Trojica su je držala za noge i ruke, a četvrti se nagnuo nad njom otkopčavajući pojas. Zatim grubim pokretom raspara ženinu suknju i bluzu te je gotovo posve razgoli.

Langarm je dojahao dovoljno blizu i sad je mogao vidjeti bradate muškarce i golo žensko tijelo osvijetljeno crvenkastim plamenom. Nad njim se naginjao muškarac koji je spustio hlače. Žena se uvijala i koprcala neprekidno vrišteći. Muškarac koji joj je držao ruke na trenutak oslobodi jednu svoju ruku i snažno je udari posred lica. Žena naglo umukne, a tišinom se zaori raskalašeni muški smijeh. Za Longarma je ovo bilo dovoljno. Sve se u njemu pobunilo protiv takvog nasilja. Silovanje je osim toga i protuzagonito, a on predstavlja zakon.

Nanišani na čovjeka koji je nastojao silovati ženu i povuče obarač. Nasilnik se stropoštao preko ženine noge. Njegovi drugovi puste ženu i posegnu za oružjem. Longarm ponovo nanišani i pogodi još jednog razbojnika. Čovjek se presavije i padne. Ostala dvojica jurnu prema šumi prije no što je Longarm mogao ponovo nanišaniti. Dok je pogledom tražio odbjegle razbojnike, nasilnik kojega je maločas pogodio nesigurno se uspravi i zatetura prema šumi. Longarm sjaše, gurne vinčesterku u korice i izvuče revolver. Potapše izdresiranog konja po sapima i lagano krene prema vatri.

Iskustvo i nagon govorili su mu da tri razbojnika nisu odmakla daleko. Jamačno su se sakrila iza debelih stabala što okružuju mali proplanak. Čekat će da se Longarm pojavi na proplanku i pride ženi, koja je još ležala nepomična pokraj vatre. Zaobilazeći krug svjetla, Longarm se tiho približavao ženi. Šuštanje lišća u granama na trenutke je prekidao zvuk lomljenja grančice pod pritiskom ne-

čije čizme. Longarm polako nastavi put. Koraćao je pažljivo, pazeci da ne nagazi na grančicu ili nešto što će odati smjer njegova kretanja, ali je ipak u jednom trenutku izgubio ravnotežu jer mu je noga zapela za žbun. Nije pao, ali je razbojnicima otkrio gdje se nalazi i odmah prasne revolver a metak mu prozuji pokraj same glave.

Longarm se baci na zemlju zapucavši prema mjestu odakle je ispaljen metak. Još su dva pucnja ispaljena jedan za drugim, ali previsoko da bi ga ranila. Otkotrljao se još malo i našao u plitkome jarku. Trenutak zatim zaključio da je to jama za grob. Jamačno je namijenjen ženi koju su namjeravali silovati, pomisli sa gnušanjem.

Malo se podigne na koljena i ispali metak u mrak. Kao odgovor začuje ponovo dva pucnja s protivničke strane, pa ponovo zapuca prema blijesku. Krik bola i srdžbe prelomi se kroz mrak.

— Pasji sin! Pogodio me! — zareža razbojnik. — Tko god to bio, puca bolje od mene u mraku! Ja odlazim dok još mogu!

— Nećeš bez mene! — javi se drugi glas. — Hajdemo! Sva sreća što nismo rasedlali konje.

Brzi koraci po suhom lišću bijahu popraćeni psovkaama i lomljenjem grana. Zatim se čuo topot konja, koji je postajao sve tiši. Longarm pričekao dok nije posve zamro, a zatim ustane iz jarka i zaputi se prema vatri koja samo što se nije utrnula. Žena je još ležala u nesvijesti. Longarm se nagne nad nju i pažljivo joj se zagleda u lice.

Bila je mlada no što je mislio. Zaključio da nema više od dvadeset i pet godina. Lice joj je bilo ovalno i blijedo, usne punašne, nos prćast, a jag

Preko jedne djevojčine noge ležao je napasnik kojega je Longram prvoga ubio metkom u prsa. Longarm ga povuče za ruku i okrene na leđa da mu može vidjeti lice. Nije ga prepoznao. To nije lice s potjernice, barem ne onih koje je u posljednje vrijeme imao u rukama. Gurne tijelo što dalje od djevojke, povuče suknju preko golih bedra a zatim se ogleda.

Na rubu proplanka dva su konja stajala privezana za grm, oba osedlana. Iza njih stajala je kobila s nekim teretom u sedlu. Na proplanku nije bilo ničeg što bi govorilo da su razbojnici namjeravali ovdje prenoćiti. Nikakvih posuda, hrane, vreća za spavanje, pa čak ni vode.

Longarm se vrati po svoga konja i priveže ga kraj ostalih, a zatim skine rukavice. Zahvaljujući onome što se dogodilo, posve je bio zaboravio na hladnoću. Zgrabi nekoliko suhih grana, razlomi ih i baci na vatru. Izvadi novu cigaru i s uživanjem zagriže. Zamišljeno je pušio, neprekidno gledajući djevojku.

Teško je zaključiti je li putovala zajedno sa njima ili ih je sreća na putu, pa su je prisilili da s njima dođe ovamo. Longram odustane od nagađanja. Kad se djevojka probudi, saznat će.

Nije dugo čekao. Djevojka uzdahne i pomakne ruke. Trenutak zatim otvori oči. Ljubičaste i krupne, obrubljene dugim crnim trepavicama, davale su njenom licu čudesan izražaj. Pogled tih očiju zaustavi se na Longramu, a usne koje su namjeravale kriknuti naglo se opuste i tiho uzdahnu.

— Preplašili ste me — rekla je uspravljajući se u sjedeći položaj.

Longarm se blago namršti, nastojeći odrediti odakle je djevojka. Sudeći po naglasku, nije s juga, ali ni sa zapada. Glas joj je bio promukao, gotovo nazalan.

— Nešto se dogodilo, ali ne mogu se sjetiti što promrmijala je. — Vas se uopšte ne sjećam.

— Nije čudno. Koliko mi je poznato, sad se prvi put vidimo — otegne Longarm.

Djevojka se namršti.

— Što se dogodilo?

— Netko vas je udario. Prilično snažno, jer ste već dugo u nesvijesti — objasni on. — No, nemojte se brinuti. Nitko vam nije učinio ništa za to vrijeme. Sve je kako valja — dodao je značajno.

Dok je mlada žena promatrala okolicu, Longram ju je promatrao. Zaključio je da je nešto starija no što je mislio. Mogla bi imati i trideset godina. Pogledao je mrtvog razbojnika na rubu proplanka i užasnuto joj se krik ote s usana.

— Oh! On me... on...! — Udario vas je — mirno će Longarm završivši misao umjesto nje.

— Više od toga — mlada žena zadržće dok su sjećanja nezadrživo navirala. — On je jedan od vodiča koje sam unajmila u Fort Smithu. On... bila su četvorica ... i namjeravala su me silovati.

Longarm kimne.

— Upravo tako. Promatrao sam ih kako navaljuju na vas i umiješao sam se.

— Hoćete reći: ubili ga?

— Da, gospodo — hladno će on.

— Niste to znali, jer ste pali u nesvijest nešto prije no što sam zapucao.

— Oh! Hoć

Longarm je počeo gubiti strpljenje. Zagledao se u zenine srdite oči, a zatim polako odgovorio:

— Ako se sjećate, bila su četvorica. To su bili grubi muškarci, nauružani do zuba, s kojima nema smisla razgovarati — dometne on.

— Trebalo ih je privesti sudu, a ne suditi im na svoju ruku — prkosila je mlada žena obraza zajapurenih od gnjeva. — Čak i najveći kriminalac ima pravo na istragu, obranu i mišljenje porote. Vi ste jednog čovjeka lišili života ne dajući mu priliku da se obrani — postavila je prezirno, probadajući očima Longarmovo bežizražajno lice.

— Oh, branili su se, budite bez brige — dobaci on. — Njegovi su prijatelji pucali u mene prije no što sam ranio dvojicu...

— Ali oni nisu vama...

Longarm naposljetku izgubi strpljenje.

— Bit će bolje da zašutite, cijunjena gospodice.

Ona ga upitno pogleda. Longarm pride vatri i odabere jednu granu s jačim plamenom na jednom kraju da mu može poslužiti kao baklja.

— Podite sa mnom, ako želite — dobaci ženi hladno.

— Ne shvaćam — mrmljala je ona, ali je ipak ustala. — Kamo me vodite? — upitala je sumnjičavo.

— Ne daleko. Samo nekoliko koraka. Želim da nešto vidite — dobacio je hladno.

Još zbunjena djevojka bez riječi je pošla za njim do plitkoga groba.

— Jao! — promrmljala je kad je shvatila što se nalazi pred njom. — Već ste iskopali grob čovjeku koga ste ubili! Jamačno ste ga namjeravali sahraniti na ovom divljem mjestu bez molitve.

— Malo griješite u svom načinu razmišljanja — izjavi Longarm ravnodušno. — Nisam ja iskopao ovaj grob. Uradili su to oni ljudi kad su došli ovamo. Prije toga su još za vrijeme puta skovali plan. Nisu vas

namjeravali pustiti živu da okolo pričate i navlačite im zakon na vrat...

— Vi ... mislite... da je grob bio namijenjen meni? — glas joj je bio jedva čujan, a prezirna je prizvuka posve nestalo.

— Sad stanite i razmislite malo predloži Longarm mirno. — Oni su predložili da se ovdje zaustavite, nije li tako? Rekli su da je premarčno da nastavite put, zar ne?

— Da — zbunjeno će mlada žena provukavši rukom kroz gustu kosu. — Tako nešto. Da je kasno i da su konji umorni. Rano smo napustili Fort Smith, pa sam im povjerovala — glas joj zadršće.

— Čim ste sjahali, jedan je pošao u potragu za drvima, drugi se pobrinuo za konje, a dvojica su možda otišla u potragu za vodom? Vjerojatno su vam rekli da se nedaleko nalazi izvor? — Longarm je upitno pogleda.

— Da — šapne ona. — Jasper ... to je onaj što je mrtav ... rekao je da će brzo pronaći vodu. — Djevojka odmahne glavom. Ipak nije bio odsutan dovoljno da bi mogao iskopati ovoliku rupu.

— Ne slažem se s vama. — Longarm izvuče lopatu iz zemlje i ponovo je zarije u zemlju. — Tlo je mekano. Sastoji se od naslaga istrunulog lišća, a kako vidite, grob je veoma plitak...

— Možda ... možda sam s prevarila u pogledu vremena — promuca ona. — Možda su ipak bili odsutni duže no što mi se tada činilo. Znate, nis

– Čini se da imate veliko iskustvo u pogledu silovanja... ili pljačke... Odakle vam? – upita ga hrabro.

– Kako mogu znati da i vi niste jedan od njih?

– Ne možete to saznati drukčije nego ovako. – Longarm izvuče lisnicu i pokaže značku pomoćnika saveznog šerifa. – Možda će vas ovo uvjeriti da ste u dobrom društvu – reče on podsmješljivo.

– Vi ste predstavnik zakona? Savezni šerif?

– Njegov pomoćnik : ispravi je on.

– A ubili ste onog čovjeka – nastavi ona. – Kao psa, i ne pokušavajući ga upozoriti ili odvratiti od njegova nauma? Ili uhapsiti?

Longarm je bijesno pogleda.

– Slušajte, gospodice, umorio sam se od vaših optužbi – reče oštro. – Rekao sam vam već da su sva četvorica bila naoružana do zuba i moje ih upozorenje ne bi spriječilo da urade ono što su namjeravali. Samo bi jednome od njih dalo vremena da me ubije.

Žena ga je promatrala prodorno kao da ga tek sada prvi put vidi. Vidjela je pred sobom izuzetno visokoga i vitkog muškarca, mišićava i gipka, snažnih širokih ramena, suncem opaljena lica i metalnosivih očiju. Bio je svjež obrijan i imao brkove iznad punih čulnih usana. Sivo-plave oči bljesnuše načas opasnim sjajem i djevojka zadržće.

– Ako ste se nagledali ove jame, vratimo se k vatri – predloži on grubo. – Poslije ću dovući ovamo Jasperovo tijelo i pokopati ga.

– A zatim? – upita ona.

– Zatim ćemo se dogovoriti dogovoriti o sljedećem koraku.

II

Šuteći su se vratili na proplanak. On baci granu u vatru i doda još nekoliko komada drva. Bio je još

ljutit i nije pokušao povesti razgovor. Pokaže djevojci drveni panj.

– Sjednite – obrati joj se oštro.

– Pripremit ću nešto za jelo. Pretpostavljam da se u paketu na kobili nalazi hrana?

– Da. – Žena sjedne na balvan.

– Dala sam ljudima dvadeset dolara da kupe zalihe. Kupili su i pokrivače. Pretpostavljam da su još tamo.

– Mogli biste mi sad reći svoje ime – napomene on. – Ja se zovem Long, a vidjeli ste i čime se bavim.

– Ja sam Maidia . Harkness – odvratila ona suho.

– Odakle ste, gospodice Harkness? Ili moram reći: gospodo? – upita on.

– Gospodica – glasio je kratak odgovor. – Dolazim iz Bostona.

– Tako sam i mislio. Veliki grad na istoku – promrmlja Longarm više za sebe. – Ovo je vaš prvi dolazak na Zapad?

– Da. Ako smijem reći, moji prvi dojmovi nisu povoljni...

– Bili bi još gori da ja nisam naišao pravi čas – podsjeti je on. – Ako biste uopće i ostali živi, da možete govoriti o dojmovima.

Maidia zadržće.

– Shvaćam – Longarm se zagleda u cigaru. – Jesu li oni tražili da dodete?

– Ne, dakako da nisu. Ali drugi socijalni radnici su mi pričali o njihovim potrebama, pa sam zaključila da će ovdje moja pomoć biti potrebna i svrsishodnija no kod kuće.

Longarm je bio zbunjen.

– Čini mi se da vas nisam dobro razumio, gospodice Harkness. Je li to vaš posao, kojim zaradujete za život? Da pomazete drugim ljudima?

– Držim da biste mogli tako reći. Ja se brinem za ljude u nevolji.

– Moj je posao da pomognem ljudima tako da strpam pljačkaše i ubojice iza rešetaka – reče on ozbiljno – a sudeći po vašim riječima, vi biste i njima pomagali jednako kao ljudima čije živote oni ugrožavaju.

– Svi imaju pravo na život, šerife Long, čak i oni koje zovete pljačkašima i ubojicama. Naposljetku, oni su ljudska bića.

Longarmove se usne razvuku u osmijeh.

– Bojim se da neki nisu baš svijetli primjerci ljudske vrste. Dovoljno je da se prisjetim samo nekih događaja kojima sam prisustvovao...

– Glupost – prekine ga ona žustro. – Morate se samo sjetiti krasnih riječi koje je Thomas Jefferson napisao u Deklaraciji o nezavisnosti: "... svi su ljudi obdareni nekim neotuđivim pravima."

– Oh, znam te riječi – naruga se on. – Ne mogu se samo sjetiti da li Jefferson piše o pravu jednog čovjeka da ubije, osakati ili siluje drugog.

– Uzmite, na primjer, Indijance, šerife – nastavi djevojka ne osvrćući se na njegovu upadnicu. – Lišili smo mnoge od njih života, a sad ih lišavamo slobode zatvarajući ih u rezervate.

– Oni tamo imaju punu slobodu kretanja, osim onih koji krađu ili ubijaju – napomene Longarm. – Ipak ima nečeg u vašim riječima. Skupili smo Indijance zajedno tako tako da su se pretvorili u veliku armiju. George Custer je najbolji dokaz za to. Imao sam mnogo među Indijancima, ali isto tako među njima ima i gramzivih i nepoštenih ljudi. U toku povijesti Indijanci su skidali skalpove bez milosti i mučili svoj vlastiti narod, a da ne govorimo o bijelcima.

– Čula sam i za to. No oni su branili svoju zemlju...

– Koja ne vrijedi toliko ako nije iskorištena, gospodice – dobaci Longarm podrugljivo.

– Mi kvarimo tu zemlju! – vikne Maidia, gnjevno se ustremivši na nj. – Sijećemo šume, ubijamo životinje, prekopavamo zemlju, mijenjamo tok rijekama. A Indijanci nikad ne bi uradili takvo što. Ne kažem da su Indijanci savršeni – dobaci djevojka obraza usplamtjelih od srdžbe. – Ali oni zacijelo ne uništavaju prirodu onako kako smo mi uradili na Istoku i kako ljudi počinju raditi na Zapadu.

Longarm je neko vrijeme šutke gledao u nju, zatim ustane i pride vatri. Maidia ga je promatrala, a lice joj je poprimalo sve zbunjeniji izražaj.

– Što to, za ime svijeta, radite? – plane ona iznenada. – Gasite vatru, a meni je tako hladno!

Longarm je ozbiljno pogledao.

– Videći da ste toliko protiv sječe drva, gospodice Harkness, nisam želio da se osjećate nelagodno zato što se grijete tim drvima – izjavi on mirno.

– Ali v

– Svijet bi bio

– Sigurno je da

- Vi to zaista mislite, zar ne?
- Zašto ne? Pa to je istina.
- Zvuči kao da su Indijanci naod žedan krvi.
- Ne bih to tako nazvao, gospođice Harkness. Oni naprosto postavljaju mnogo lažnih frontova, baš kao i mi.
- Uvijek su me učili...
- Znam što su vas učili, ali nije tako – prekine je on odlučno. – Uvjerit ćete se u to i sami. Općenito gledajući, nijedan narod nije bolji od indijanskog. Ni pametniji, ni iskreniji. Ako vam neki Indijanc dade riječ, neće je prekršiti. Ali ne treba ih idealizirati.
- Pokušat ću upamtiti što ste rekli – pogled krupnih očiju na trenutak se srétne s njegovima. Longarm joj ponovo pruži bocu s viskijem.
- Još jedan gutljaj za noć. Bolje ćete spavati.

Djevojka poslušno otpije gutljaj tekućine iz boce. Longarm suzdrži osmijeh, a zatim se počne pripremati za spavanje. Djevojka se ubrzo uvukla u svoju vreću za spavanje i promatrala njegove pripreme neskrivenom znatiželjom.

– Sudeći po ovome što sad radite, šerife, čini mi se da očekujete nečiji posjet...

– Neće se vratiti, ako mislite na razbojнике koji su vas napali – umiri je on. – Jedan je mrtav, a dvojica još ranjena. Ipak mjere opreznosti nikad nisu naodmet. Čovjek uvijek mora biti pripravan za doček posjetilaca.

- Shvaćam. Laku noć, šerife.
- Laku noć.

III

Nije znao koliko dugo je spavao kad je začuo djevojčin prodoran krik. Munjevitom se brzinom izvukao iz vreće za spavanje s koltom u ruci. Pri slabom odsjaju zamićuće vatre ugleda Maidiju kako sjedi.

– Što se dogodilo? – upita Longarm napeto.

– Nešto sam čula. Ženski krik... čini mi se.

– Čudno. Ja nisam ništa čuo, a uvijek spavam lakim snom.

– Slušajte! – reče ona ponovo.

On nakrivi glavu i začuje neko zavijanje. Kao da žena jauče u agoniji.

– To je planinski lav. Predaleko je da nas može namirisati.

– Planinski lav? – ona će uplašeno.

– To je samo velika mačka. Ljude pušta na miru, ako nije izuzetno gladan ili ako netko ne naleti na nj.

– Zvuči strašno – djevojka zadržće. – Sva sam se naježila. Gdje je ona boca s viskijem? Potrebno mi je gutljaj za hrabrost prije no što zaspim.

– Dodat ću vam ga odmah. Ionako sam se izvukao iz vreće za spavanje.

– Žao mi je što sam vas probudila – ispričavala se ona pošto je otpila gutljaj viskija i vratila mu bocu. – Sigurna sam da će sad biti sve dobro.

– Dakako. Udobno se smjestite i zaspite.

Vjetar je utihnuo i noć više nije bila tako hladna. Longarm ipak stavi još nekoliko suharaka na vatru, a zatim se uvuče u vreću.

Iz polumraka ponovo dopre djevojčin glas.

– U tom ste slučaju dobro došli. Maidia se tiho izvuče iz svoje vreće. Pri svjetlu vatre Longarm opazi da je suknju skinula i da na sebi ima samo košulju koja joj dopire do struka. Krasno oblikovana bedra ljeskala su se na crvenkastom svjetlu. Mladić osjeti kako mu preponama struji uzbuđenje. Na trenutak je zastala kraj njega a zatim se uvukla u vreću.

– Ne moram se ispričavati zbog ovoga, zar ne? Niste muškarac koji bi takvo što očekivao – rekla je šapatom.

– Ne morate mi ništa objašnjavati. Svatko se može uznemiriti, pogotovu nakon onoga što ste danas proživjeli – rekao je blago.

– Sve je bilo dobro dok nisam čula zavijanje lava. Sanjala sam... neću vam reći što sam sanjala – naglo se predomislila.

Longarm je osjećao toplinu njenoga tijela i s mukom se suzdržavao da je ne dotakne. Napeto je očekivao da ona načini prvi korak.

– Možda me je taj san probudio isto toliko koliko i lav – nastavila je blago. – Doduše, da nije bilo lava, ne bih se probudila i shvatila da se ne moram zadovoljiti samo snom. – Mala topla ruka lagano se približila Longarmovu obrazu. Nježno je milovala obrise njegova lica...

* * *

Prije izlaska sunca krenuli su na put i prevalili polovicu puta do Webbers Fallsa. Maidia je još bila umorna od događaja proteklog dana, ali Longarm ju je natjerao da ustane po mraku. Jedino tako mogao joj je pronaći vodiča za Choteau, a istodobno obaviti svoj zadatak, tj. na vrijeme stići u Fort Smith. Ondje ga čeka šerif, kojega je Vail obavijestio o dolasku svoga pomoćnika.

Da nije toga prokletog brzojava, pomislio je okrznuvši načas djevojčino pospano lice, došao bi u iskušenje da je sam otprati u Choteau,

a brigu oko Jessea Jamesa prepusti šerifu Arkansasa i njegovim pomoćnicima.

I dok mu je ova misao prolazila glavom, Longarm je znao da nikad ne bi uradio takvu glupost. Nikad nije okrenuo leđa svojoj dužnosti, a ne bi to uradio ni sad, kako god mu se ona činila teškom.

Webbers Falls se smjestio na zapadnoj obali Arkansasa, te su pomoću splavi prešli na suprotnu stranu do sela ukliještena između dva planinska masiva.

– Što ćemo s konjima i kobilom? – upitala ga Maidia dok je splav klizila prema Webbers Fallsu.

– Oni su tvoji. Naposljetku, ti si platila one razbojнике. Konji će ti biti naknada za ono što si pretrpjela.

– Je li to pošteno?

– Ne vidim zašto nije. Da na cesti nađeš dolar, a nitko ne može dokazati da je njegov, bi li ga zadržala?

Nasmijala se i klimnula glavom.

– Dobro. To smo riješili. Zadrži konje i kobilu, ili ih prodaj. Možda ćemo pronaći vodiča koji će biti voljan otpratiti te do odredišta za konja.

Njegova se pretpostavka pokazala točnom.

Jared Phillips, stari traper, pristao je da odvede Maidiju do Choteaua, a da zauzvrat dobije jednoga konja.

– Dobro se slažem s Cherokeejima – govorio je žilavi starac srednjega rasta, živo gest

Smith do ponoći, a to bi značilo bez zakašn

rom u Stillwateru – nast

– Oh,

– Baš tako.

mogu račun

Longarm zami

–

Floyd se sporo

– Tko me treba

–

